

OBAVIJESTI

Kroz tjedan posebno slavimo:

Dan	Spomen/blagdan	Mise
Ponedjeljak 22. 04.	Svagdan 4. vazmenog tjedna	u 7,30 i u 19,00 sati
Utorak 23. 04.	Sv. Juraj, mč.	u 7,30 i u 19,00 sati
Srijeda 24. 04.	Svagdan 4. vazmenog tjedna	u 7,30 i u 19,00 sati
Četvrtak 25. 04.	Sv. Marko, ev.	u 7,30 i u 19,00 sati
Petak 26. 04.	Svagdan 4. vazmenog tjedna	u 7,30 i u 19,00 sati
Subota 27. 04.	Svagdan 4. vazmenog tjedna	u 9,00 i u 17,00 sati
Nedjelja 28. 04.	5. VAZMENA NEDJELJA	u 7,30; 10,00 ; 11,30 i u 19,00 sati

- Danas su sv. mise u 7,30; **10,00**; u 11,30 i u 19,00 sati.
- U utorak je razgovor o vjeri odraslih u 19,45 sati.
- U četvrtak je cjelodnevno klanjanje.
- U subotu je sv. Misa u 9,00 sati u kapeli Srca Isusova, a popodne je sv. Misa sa vjenčanjem u 17,00 sati u župnoj crkvi.
- U nedjelju u 15,30 sati je susret obitelji Cresa i Lošinja u Betaniji u Čunskom.
- Tisak: Glas koncila **U GODINI VJERE – RAZMIŠLJAJMO!**

- Vjeronauk ili vjeronaučna radionica:

- „Mali anđeli“ imaju probe – utorkom u 16,15 sati.
- za prvopričesnike je srijedom u 16,00 sati.
- za krizmanike petkom B i C u 17,00 sati, a D u 16,00 sati.
- za 3. razred ponedjeljkom u 16,00 sati. - za 4. razred utorkom u 16,00 sati.
- za 5. razred četvrtkom u 15,00 sati.
- susret mladih koji su završili srednju školu ili zanat utorkom u 20,00 sati.
- susret mladih srednjoškolaca petkom u 20,00 sati.

U crkvi sv. Nikole su sv. mise u 18,00 sati.

Izdaje: Župni ured, Š. Kv. Kozulića 8, 51550 Mali Lošinj
Tel. 051/231-731; fax. 051/233-942.
<http://www.dekanat.losinj.hr>; e-mail: zupni.ured.mali.losinj1@ri.t-com.hr
Odgovara: Ivan Brnić, župnik

LISTIĆ ŽUPE MALI LOŠINJ

Godina: VI

21. travnja 2013.

Broj: 237

4. VAZMENA NEDJELJA NEDJELJA DOBROG PASTIRA

Svjetski dan molitve za
svećenička i redovnička zvanja

Današnja čitanja

Prvo čitanje: Dj 13,14.-43-52
Drugo čitanje: Otk 7,9.14 b-17
Evangelje: Iv 10, 27-30

U ono vrijeme reče Isus: „Ovce moje slušaju glas moj; ja ih poznajem i one idu za mnom. Ja im dajem život vječni te neće propasti nikada i nitko ih neće ugrabiti iz moje ruke. Otac moj, koji mi ih daje, veći je od svih i nitko ih ne može ugrabiti iz ruke Očeve. Ja i Otac jedno smo.“

U GODINI VJERE – RAZMIŠLJAJMO!

54. Kako je Bog stvorio svijet?

Bog je svijet stvorio slobodno po svojoj mudrosti i ljubavi. Svijet nije proizvod nikakve nužnosti, slijepa sudbine ili slučaja. Bog je „ni iz čega“ stvorio uređen i dobar svijet, kojega on neizmerno nadilazi. Bog svoje stvorenje uzdržava u postojanju dajući mu sposobnost djelovanja i vodeći ga prema njegovu cilju, po svome Sinu i Duhu Svetome.

Draga braćo i sestre!

Na 50. Svjetski dan molitve za duhovna zvanja, koji će se slaviti 21. travnja 2013., na Četvrtu vazmenu nedjelju, želim vas pozvati da razmišljate na temu: "Zvanja su znak nade utemeljene na vjeri", koja se dobro uklapa u kontekst Godine vjere i proslave 50. obljetnice otvorenja Drugoga vatikanskog koncila. Sluga Božji Pavao VI. tijekom Koncila ustanovio je taj Dan složne molitve Bogu Ocu da nastavi slati radnike za svoju Crkvu (usp. Mt 9, 38). "Imati dovoljan broj svećenika", istaknuo je tada Papa, "problem je koji ima izravan utjecaj na sve vjernike: ne samo zato što o tome ovisi vjerska budućnost kršćanskoga društva, već također zato što je taj problem precizan i nezaobilazan pokazatelj vitalnosti vjere i ljubavi pojedinih župnih i dijecezanskih zajednica te dokaz ćudorednog zdravlja kršćanskih obitelji. Ondje gdje su zvanja za crkveni i redovnički stalež brojna, tamo se velikodušno živi po evanđelju" U ovim desetljećima, razne crkvene zajednice diljem svijeta su se svake godine okupljale na Četvrtu vazmenu nedjelju da zajedno mole od Boga dar svetih zvanja i ponovno predlože svima da razmišljaju o urgentnosti odgovora na Božji poziv. Taj značajni događaj je potaknuo, naime, snažnu zauzetost da se sve više u središte duhovnosti, pastoralnog djelovanja i molitve vjernika stavi važnost poziva na svećeništvo i posvećeni život.

Nada je očekivanje nečega pozitivnog za budućnost, ali ona istodobno mora biti oslonac našoj sadašnjosti, koja je nerijetko označena nezadovoljstvima i neuspjesima. Ali na čemu se temelji naša nada? Promatrajući povijest izraelskog naroda, opisanu u Starome zavjetu, vidimo kako na vidjelo izbija, posebno u teškim trenucima kao što je izgnanstvo, jedan stalni element, na koji osobito podsjećaju proroci: to je sjećanje na obećanja koja je Bog dao patrijarsima, spomen koji od nas traži da nasljedujemo uzorno držanje Abrahama, koji, podsjeća apostol Pavao, "u nadi protiv svake nade povjerova... da postane ocem naroda mnogih po onom što je rečeno: Toliko će biti tvoje potomstvo" (Rim 4, 18). Utješna i jasna istina koja izbija na vidjelo iz čitave povijesti spasenja je dakle Božja vjernost savezu, na koju se obavezao i koju je obnovio svaki put kada bi čovjek taj savez prekršio svojom nevjernošću, grijehom, još tamo od vremena potopa (usp. Post 8, 21-22) pa do izlaska i putovanja u pustinji (usp. Pnz 9, 7). Zbog iste te vjernosti Bog je zapečatio novi i vječni savez sa čovjekom, po krvi njegova Sina, koji je umro i uskrsnuo za naše spasenje.

U svakom trenutku, a napose u najtežima, Gospodinova je vjernost, ta istinska pokretačka snaga povijesti spasenja, činila da srca muškaraca i žena zadržu i potvrđivala ih u nadi da će jednoga dana prispijeti "Obećanoj zemlji". Tu se krije sigurni temelj svake nade: Bog nas nikada ne napušta i vjeran je danoj riječi. Zbog toga razloga, u svakoj situaciji, bila ona pozitivna ili negativna, možemo gajiti čvrstu nadu i moliti zajedno s psalmistom: "Samo je u Bogu mir, dušo moja, samo je u njemu nada moja" (Ps 62, 6). Imati nadu, dakle, isto je što i uzdati se u vjernoga Boga, koji drži obećanja saveza. Vjera i nada su zato usko povezane. "Nada' je, zaista, središnja riječ biblijske vjere – tako da se čini kako se u određenim ulomcima riječi 'vjera' i 'nada' slobodno mogu jedna drugom zamijeniti. Tako Poslanica Hebrejima izraz 'punina vjere' (10,22) usko povezuje s izrazom 'nepokolebljiva vjera nade' (10,23). Jednako tako, kada Prva Petrova poslanica potiče kršćane da budu uvijek spremni dati logos – smisao i razlog – nade koja je u njima (usp. 3,15), 'nada' je istoznačnica 'vjere'" Draga braćo i sestre, u čemu se točno sastoji Božja vjernost uz koju prianjamo nepokolebljivom nadom? To je njegova ljubav! On, Otac, izljuje, po Duhu Svetom, u dubinu našega bića svoju ljubav (usp. Rim 5, 5). I upravo ta ljubav, koja se u punini očitovala u Isusu Kristu, zahvaća u naš život, traži odgovor o tome što svaki pojedinac želi učiniti od svoga vlastitog života i koliko je spreman uložiti i dati da ga ostvari u punini. Božja ljubav ponekad slijedi putove koje nitko ne bi mogao ni zamisliti, ali uvijek dopre do onih koji hoće da ih nade. Nada se, dakle, nadahnjuje ovom sigurnošću: "I mi smo upoznali ljubav koju Bog ima prema nama i povjerovali joj" (1 Iv 4, 16). I ta zahtjevna, duboka ljubav, koja prodire duboko ispod površine, ulijeva nam hrabrost, daje nam nadu na našem životnom putu i u našoj budućnosti i pomaže nam uzdati se u sebe, u povijest i u druge ljude. Želim se obratiti posebno vama, mladi, i ponoviti vam: "Što bi bio naš život bez te ljubavi? Bog se brine za

čovjeka od stvaranja sve do kraja vremena, kada će dovršiti svoj naum spasenja. U Uskrsnom Gospodinu imamo sigurnost naše nade".

Baš kao što je to činio tijekom svoga zemaljskog života, Uskrsli Isus i danas prolazi putovima našega života i vidi nas zaokupljene našim poslovima, sa svim našim željama i potrebama. Upravo usred naše svakodnevice nastavlja nam upravljati svoju riječ; poziva nas da živimo svoj život s njim, jer jedino on može utažiti našu žeđ za nadom. On sada živi u zajednici učenika koja je Crkva i danas poziva ljude da ga slijede. Taj poziv može doći u bilo kojem trenutku. I danas Isus ponavlja: "dođi i idi za mnom" (Mk 10, 21). Prihvatiti taj poziv za pojedinca znači da ne smije više sam birati vlastiti put. Slijediti njega znači sjediniti svoju volju s Isusovom, dati mu doista prednost, staviti ga na prvo mjesto u svim područjima našega života: u obitelji i radu, u našim osobnim interesima, u nama samima. To znači predati svoj život njemu, živjeti s njim u dubokoj prisnosti, ući po njemu u zajedništvo s Ocem u Duhom Svetim i, samim tim, s braćom i sestrama. A to zajedništvo života sa Isusom povlašteno je "mjesto" gdje možemo iskusiti nadu i gdje će život biti slobodan i pun!

Svećenička i redovnička zvanja rađaju se iz iskustva osobnog susreta s Kristom, iz iskrenog i povjerljivog dijaloga s njim, da bismo ušli u njegovu volju. Nužno je, zato, rasti u iskustvu vjere, shvaćenom kao duboki odnos s Isusom, kao pozorno osluškivanje njegova glasa u svojoj nutrini, koji odjekuje u nama. Taj proces, koji nas osposobljava pozitivno odgovoriti na Božji poziv, moguć je u kršćanskim zajednicama u kojima vlada snažno ozračje vjere, gdje se daje velikodušno svjedočanstvo prijanjanja uz evanđelje, gdje postoji snažan misijski osjećaj koji potiče na potpuno predanje samoga sebe za Božje kraljevstvo, jačano pristupanjem sakramentima, posebno euharistiji, i gorljivim molitvenim životom. Ova potonja – molitva - "mora, s jedne strane, biti vrlo osobna, moj susret s Bogom, s Bogom živim. S druge strane, međutim, ona mora uvijek iznova nalaziti svjetlo i nadahnuće u velikim molitvama Crkve i svetaca, u liturgijskoj molitvi, u kojoj nas Gospodin neprestano uči ispravno moliti" Stalna i duboka molitva pomaže vjeri kršćanske zajednice da raste, u uvijek novoj sigurnosti da Bog nikada ne napušta svoj narod i da ga podupire budeći u njemu posebna zvanja - na svećeništvo i posvećeni život - da budu znakovi nade za svijet. Prezbiteri i redovnici su, naime, pozvani darivati se na bezuvjetan način Božjem narodu, služeći s ljubavlju evanđelju i Crkvi, služeći onoj čvrstoj nadi koju samo otvorenost božanskom može dati. Zato oni, svjedočenjem svoje vjere i svojim apostolskim žarom, mogu prenositi, poglavito novim naraštajima, živu želju da velikodušno i spremno odgovore Kristu koji poziva da ga slijede izbliza. Svaki put kada neki od Isusovih učenika prihvati Božji poziv da se posveti svećeničkoj službi ili posvećenom životu, svjedočimo jednom od najzreljih plodova kršćanske zajednice, koji nam pomaže gledati s posebnim pouzdanjem i nadom u budućnost Crkve i na njezino evangelizacijsko djelovanje. Ono naime iziskuje uvijek nove radnike koji će pronositi evanđelje, slaviti euharistiju, podjeljivati sakrament pomirenja. Neka stoga bude uvijek gorljivih svećenika, koji će znati pratiti mlade kao "suputnici" i pomagati im da, na katkad, trnovitom i tamnom putu života, prepoznaju Krista, Put, Istinu i Život (usp. Iv 14, 6), i koji će im, s evanđeoskom hrabrošću, predočiti ljepotu služenja Bogu, kršćanskoj zajednici, braći. Neka ne ponestane svećenika koji pokazuju plodnost oduševljenog zauzimanja, koje daje osjećaj ispunjenosti njihovu životu, budući da je utemeljen na vjeri u Onoga koji nas je prvi ljubio (usp. 1 Iv 4, 19).

Nadam se, isto tako, da će mladi, pred koje se stavljaju mnoge površne i kratkotrajne ponude, biti kadri gajiti u sebi želju za istinskim vrijednostima, uzvišenim ciljevima, radikalnim opredjeljenjima, služenju drugima po Isusovu primjeru. Dragi mladi, ne bojte se slijediti Isusa i kročiti zahtjevnim i hrabrim putovima ljubavi i velikodušnog zauzimanja! Tako ćete biti sretni što služite, bit ćete svjedoci one radosti koju svijet ne može dati, bit ćete živi plamenovi jedne beskrajne i vječne ljubavi, naučit ćete dati "obrazloženje nade koja je u vama"

Iz Vatikana, 6. listopada 2012.

Papa Benedikt XVI.